"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କିଛି ବି ମୂଲ୍ୟବାନ ନୁହେଁ, ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ଦୁନିଆ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ, ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯିବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ'ଣ? ତା'ର ଉଲଂଘନ କାହିଁକି ହେଉଛି?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି - କାହାଠାରୁ ସେବା ନିଅ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ତୁମେ ନିଜେ ସେବକ ଅଟ । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଥିବା କାରଣରୁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ଏହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଉଲଂଘନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯଦି ଏଠାରେ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବ ତେବେ ସେଠିକାର ସୁଖ କମ୍ ହୋଇଯିବ । କେତେକ ସନ୍ତାନ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସ୍□ାଧୀନ ରହିବୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛ ।

ଗୀତ:- ଦିଲ କା ସାହାରା ଟୁଟ ନ ଯାଏ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବଭଗବାନୁବାଚ ନିଜର ଶାଳଗ୍ରାମମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ଶିବ ଓ ଶାଳଗ୍ରାମମାନଙ୍କୁ ତ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜାଣିଛନ୍ତି । ଉଭୟ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଏବେ କୃଷ୍ଣ ଭଗବାନୁବାଚ ତ କହିପାରିବ ନାହିଁ । ଭଗବାନ ତ କେବଳ ଜଣେ । ତେବେ ଶିବଭଗବାନୁବାଚ କାହା ପ୍ରତି? ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ପିଲାମାନଙ୍କର ଏବେ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ପତିତ-ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସ୍□ର୍ଗର ବର୍ସା ଶିବବାବା ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ମରଣ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ରଥ । ରଥ ଦ୍□ାରା ହିଁ ବାବା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ସମତ୍ତି ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି, ସେ ତ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି ରଥର କୌଣସି ଅସୁବିଧା ହେଲା ଅଥବା କାରଣେ-ଅକାରଣେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମୁରଲୀ ନ ମିଳିଲା ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଧ୍ୟାନ ଶିବବାବାଙ୍କ ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ । ସେ ତ କେବେ ରୋଗରେ ପଡିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ଏତିକି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯାହାକି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ପାରିବେ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ପିଲାମାନେ କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ନା, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଚିତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଭରି ରହିଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବେ ଅଟକିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ଧରିନିଅ ପୋଷ୍ଟ ଆସିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ଷ୍ଟ୍ରାଇକ ହୋଇଯିବ ତେବେ ପୁଣି କ'ଣ କରିବ? ଜ୍ଞାନ ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା, ଏବେ ତ କଳିଯୁଗ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ଗୀତରେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ କୌଣସି କଥାର ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଏଥିରେ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କଟିଯିବ । ଏପରି ନ ହେଉ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯୋଗ ତୁଟିଯିବ ପୁଣି ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯିବ ଏପରି ତ ଢେର ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନ ଲାଗିଗଲା, ଏହି ସମୟ ବହୁତ ଖରାପ ଅଟେ । ଯଦି କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ବହୁତ ମିଳିବ । ପିଲାମାନଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତୁମକୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଦୁନିଆରେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କେବଳ ଜଣେ । ସେ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ହେଉଛି । ସଦ୍‌ଗତିଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ତେଣୁ ତାଙ୍କ ମତକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କାହାକୁ ବି ଛାଡୁ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇଥାଏ । କେହି ଆଂଶିକ କାମ ବିକାରର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ତ, କେହି କ୍ରୋଧର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ମନରେ ବହୁତ ତୋଫାନ ଆସିଥାଏ - ପ୍ରେମ କରିବୁ, ଏପରି କରିବୁ... । ତୁମକୁ କାହାର ଶରୀର ପ୍ରତି ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର ତେବେ ଶରୀରର ଅଭିମାନ ରହିବ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାର ଉଲଂଘନ ହୋଇଯାଉଛି । ଦେହ-ଅହଂକାର ଦ୍□ାରା ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ଦେହ-ସହିତ ଦେହର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ବାବା ଓ ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଶରୀର ଦ୍□ାରା କାମ କରି ମଧ୍ୟ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ବିକର୍ମ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ରାସ୍ତା ତ ବହୁତ ସହଜ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମ ଦ୍□ାରା ବହୁତ ଭୁଲ୍ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଏପରି ନ ହେଉ ଭୁଲରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ଥର ଭୁଲ୍ ହେଲା ସେହି ଭୁଲ୍ ପୁନର୍ବାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନିଜର କାନ ଧରି ଭୁଲକୁ ସ୍□ୀକାର କରିବା ଉଚିତ୍, ଯେପରି ସେହି ଭୁଲ୍ ଆଉ କେବେ ନ ହେଉ । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ବାରମ୍ବାର ଭୁଲ୍ ହେଉଛି ତେବେ ବୁଝିଯିବା ଦରକାର ଆମର ବହୁତ କ୍ଷତି ହେବ । ଭୁଲ୍ କରି-କରି ତ ଏତେ ଦୁର୍ଗତି ହୋଇଛି ନା । କେତେ ବଡ ସିଡିରୁ ତଳକୁ ଖସି ଖସି କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛ! ଆଗରୁ ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିଲା । ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ ଜ୍ଞାନରେ ସମସ୍ତେ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଗଲେଣି । ଏବେ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ, ମୁଖରେ କିଛି କହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯେଉଁମାନେ ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବୀଣ, ସେମାନେ କେବେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନ ଲଗାଇବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଆମେ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ବିନାଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ତେବେ ଆମେ ରାବଣ

ସମ୍ପ୍ରଦାୟକୁ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବୁ? ଏକମାତ୍ର ରାମଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ସଚ୍ଚା ପିତାବ୍ରତା ହୁଅ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ସର୍ବଦା ମୋତେ ସ୍ମରଣ କରୁଥାଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପିତାବ୍ରତା ଅଥବା ଭଗବାନ ବ୍ରତା ହେବା ଦରକାର । ଭକ୍ତ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି ଯେ, ହେ ଭଗବାନ ଆସି ଆମକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ବର୍ସା ଦିଅ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଭଗବାନଙ୍କ ଉପରେ ଆତ୍ମାହୁତି ଦେଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ବଳି ଚଢିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବଳି ଚଢିବାର କଥା ନାହିଁ । ଆମେ ତ ଜୀବଦ୍ଦଶାରୁ ମରିଯାଉଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବଳି ଚଢୁଛୁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ବାବାଙ୍କର ହେବା । କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ନେବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡିବ । ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ବଳି ଚଢିବା, ସମର୍ପଣ ହେବା ବାସ୍ତବରେ ବର୍ତ୍ତମାନର କଥା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ସେମାନେ ପୁଣି କେତେ ଜୀବଘାତ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଜୀବଘାତର କଥା ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ, ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଅ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଶତ ପ୍ରତିଶତ ପାସ୍ ତ କେହି ହୋଇନାହାଁନ୍ତି । ଅବସ୍ଥା ତଳ-ଉପର ହେଉଛି । ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି, ଯଦି ସେଥିପ୍ରତି ସାବଧାନୀ ନ ମିଳିବ ତେବେ ଭୁଲ୍‌କୁ ସୁଧାରିବ କିପରି? ମାୟା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡୁ ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଉଛୁ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ କିନ୍ତୁ ଜାଣିପାରୁ ନାହୁଁ କ'ଣ ହୋଇଯାଉଛି । ଆମ ଦ୍□ାରା ଏତେ ବଡ ଭୁଲ୍ କିପରି ହୋଇଯାଉଛି । ଜାଣୁଛୁ ମଧ୍ୟ ଏହାଦ୍□ାରା ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରରେ ଆମର ନାମ ବଦନାମ ହେଉଛି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମାୟାର ଏପରି ଆକ୍ରମଣ ହେଉଛି ଯାହାକି ବୁଝିପାରୁ ନାହୁଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ଯେପରି ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଉଛୁ । ଅଜ୍ଞାନତାର କାମ କଲେ ନିନ୍ଦା ମଧ୍ୟ ହୁଏ, ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ଏହିପରି ବହୁତ ଭୁଲ୍ କରିଥା'ନ୍ତି । ମାୟା ଏପରି ଜୋରରେ ଚାପୁଡା ଲଗାଇଦିଏ ଯେ ନିଜେ ତ ହାରିଯାଆନ୍ତି ପୁଣି କ୍ରୋଧରେ ଆସି କାହାକୁ ଚାପୁଡା ଅଥବା ଜୋତା ଆଦି ମାରି ଦିଅନ୍ତି ପୁଣି ପଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏବେ ତ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର କ୍ଷତି କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ୍ଷତି କରିଛ ତେଣୁ କେତେ କ୍ଷତି ହୋଇଗଲା । ରାହୁର ଗ୍ରହଣ ଲାଗିଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବିକାରଗୁଡିକୁ ଦାନ କରିଦିଅ ତେବେ ଗ୍ରହଣ ଛାଡିଯିବ । ରାହୁର ଗ୍ରହଣ ଲାଗି ଗଲେ ପୁଣି ଛାଡିବା ପାଇଁ ସମୟ ଲାଗିଥାଏ । ସିଡି ଚଢି ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ମୁସ୍କିଲ୍ ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଦ୍ୟପାନର ଅଭ୍ୟାସ ପଡିଗଲେ ତାକୁ ପୁଣି ଛାଡିବା କେତେ ମୁସ୍କିଲ ହୋଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭୁଲ୍ ହେଲା - କଳା ମୁହଁ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବା, ବାରମ୍ବାର କେବଳ ଶରୀର ମନେ ପଡିଥାଏ । ପୁଣି ପିଲା ହେଲା ପରେ ତାଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡେ । ସେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ'ଣ ଜ୍ଞାନ ଦେବେ । ତାଙ୍କ କଥା କେହି ମଧ୍ୟ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଏବଂ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପ୍ରତି ବହୁତ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ମାୟା ବହୁତ ତୀକ୍ଷଣ ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ସାରା ଦିନ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ମଧ୍ୟ ଖିଆଲ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବ ସେତେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ ଏବଂ କାହା କଥା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡିବ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ନଚେତ୍ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ମୃତିରେ ଆସିବେ ଏବଂ ତୁମର ନିଶ୍ଚିତ କ୍ଷତି ହେବ । ଏହା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । କହିବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଆତ୍ମାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ଆତ୍ମା ବାହାରୁଛନ୍ତି । କେହି କେହି ବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ନେଇଥା'ନ୍ତି ନା । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବେ, ନିଶ୍ଚିତ ବୃତ୍ତି ନେବେ । ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାକୁ ହେବ, କିପରି ସେବା କରୁଛି? ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଶାରୀରିକ ସେବାକୁ ଛାଡି ଏଥିରେ ଲାଗିଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ପରିସ୍ଥିତିକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି ନା । ଏକା ଅଛନ୍ତି, କୌଣସି ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀ ନାହାଁନ୍ତି ତେବେ କୌଣସି ଦ୍□ିଧା ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଚାକିରୀ ମଧ୍ୟ କର ଏବଂ ଏହି ସେବା ମଧ୍ୟ କର । ଚାକିରୀ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ ହୋଇଥାଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ମିଳିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବାବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସେବା କରାଉଛନ୍ତି । କାହାର ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ମଧ୍ୟ ବାବା ସେବା କରାଇଥା'ନ୍ତି । ସେବା ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯାହାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ଦାୟିତ୍□ ଥାଏ ସେ କିପରି ଶୋଇ ପାରିବେ! ଶିବବାବା ଜାଗ୍ରତ ଜ୍ୟୋତି ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ତ ଦିନରାତି ସେବା କରୁଛି, ଶରୀର ଥକିଯାଇଥାଏ । ତେବେ ପୁଣି ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିବ, ଶରୀର କାମ କରୁ ନାହିଁ । ବାବା ତ ଅଥକ ଅଟନ୍ତି ନା । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ଜ୍ୟୋତି, ସାରା ଦୁନିଆକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ହିଁ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ, ଯାହାକୁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବାବା କାଳର କାଳ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ନ ମାନିଲେ ଧର୍ମରାଜଙ୍କଠାରୁ ଠେଙ୍ଗା ମାଡ ଖାଇବ । ବାବାଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଉଛି କାହାଠାରୁ ସେବା ନିଅ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବାବାଙ୍କ ଆଜ୍ଞାର ଉଲଂଘନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜେ ସେବକ ଅଟ । ଯଦି ଏଠାରେ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବ ତେବେ ସେଠାରେ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଗଲେ ପୁଣି ସେବକ ବିନା ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସ୍□ାଧୀନ ରହିବୁ କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିର୍ଭରଶୀଳ ହେବା ମଧ୍ୟ ଭଲ । ଏବେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛ । ଯଦି ସ୍□ାଧୀନ ରହିଲେ ତଳକୁ ଖସିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମଧ୍ୟ ଶିବବାବାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛ ନା । ସାରା ଦୁନିଆ ତାଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି, ସେଥିପାଇଁ ତ କହୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ମିଳୁଛି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ତ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସମୟକୁ ମଧ୍ୟ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ରାତ୍ରି ପୂରା ହେଲେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ଏହି ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିଛି । ଡ୍ରାମାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ,

ଅନ୍ତକୁ ଆଉ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ରଚୟିତା ଓ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଜାଣୁଛ । ଏହାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯାଉଛି, ବାକି ସବୁ ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ଆମକୁ ସେହି ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବହୁତ ଆଗ୍ରହ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ପରନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । କେହି ତ ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଚାକର-ବାକର ହେବେ । ସେଥିପାଇଁ ଟିକିଏ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ନା! ଜ୍ଞାନ ତ ବହୁତ ସହଜ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଏବେ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଡ୍ରାମାର ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଏବେ ଆମେ ସାରା ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିସାରିଛୁ । ସାରା ଡ୍ରାମାରେ ଆମେ ହିଁ ହିରୋ-ହିରୋଇନ୍‌ର ପାର୍ଟଧାରୀ ଅଟୁ । ଏହା କେତେ ସହଜ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ ତେବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ ମଧ୍ୟ କରିବେ ନାହିଁ! ପାଠପଢାରେ ଏପରି ହୋଇଥାଏ । କେହି ପୁଣି ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଟେ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଯିଏ ଯେତେ ପଢିପାରିବେ, ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିପାରିବେ ଯେ ଆମେ କି ପଦ ପାଇବୁ? କେତେ ଢେର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବେ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ରହିବା ବହୁତ ମୁସ୍କିଲ୍ । ବାବା କେତେ ସହଜ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏବେ ନାଟକ ପୂରା ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହି ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇ, ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟରେ ନଥିଲେ ବାବାଙ୍କ ବଦଳରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ସହିତ ମନ ଲଗାଇବା ଦ୍□ାରା ପରେ ପୁଣି ବହୁତ କାନ୍ଦିବାକୁ ମଧ୍ୟ ପଡିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ମନ ଲଗାଅ ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏକଥା ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ବହୁତ ସମୟ ଚାଲିବ । ଅଜ୍ଞାନତା ରୂପି ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ପ୍ରଜା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗର ସେବାର ସାଧନ ଅଟେ । କେହି ରାଜା-ରାଣୀ ମଧ୍ୟ ବାହାରିପାରନ୍ତି । ଏପରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସେବା ପ୍ରତି ଭଲ ସଉକ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି କେହି ଗରୀବ, କେହି ସାହୁକାର ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସଦୃଶ କରୁଛନ୍ତି, ତାର ଫାଇଦା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ମିଳୁଛି ନା । ଅନ୍ଧମାନଙ୍କର ଲାଠି ହେବାକୁ ପଡିବ, କେବଳ ଏହି କଥା କହିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବା ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେପକାଅ, ବିନାଶ ସମ୍ମୁଖରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ । ଯେତେବେଳେ ବିନାଶର ସମୟ ନିକଟତର ହେବାର ଦେଖିବେ ତେବେ ତୁମର କଥାକୁ ଶୁଣିବେ । ତୁମର ସେବା ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ, ବୁଝିଯିବେ ବାସ୍ତବରେ ଏହା ତ ଠିକ୍ କଥା, ତୁମେ ଚିତ୍କାର ତ କରିଚାଲିଛ ଯେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ତୁମର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ, ମେଳାର ସେବା ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କୌଣସି ଭଲ୍ ହଲ୍ ମିଳିଯାଉ, ଭଡା ଦେବା ନିମନ୍ତେ ଆମେ ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । କୁହ, ତୁମର ଆହୁରି ସୁନାମ ହେବ । ଏପରି ଅନେକଙ୍କ ପାଖରେ ହଲ ରହିଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଲେ ତୁମକୁ ୩ ପାଦ ପୃଥିବୀ ମିଳିଯିବ । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମେ ଛୋଟ-ଛୋଟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ କର । ତୁମେ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ କଲେ ମଧ୍ୟ ଚାରିଆଡେ ପ୍ରଚାର ହେବ । ତୁମେ ଲେଖୁଛ ମଧ୍ୟ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ଛୁଟି ଦିନ ଭାବେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ କର । ବାସ୍ତବରେ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଜନ୍ମ ଦିନ ପାଳନ କରିବା ଉଚିତ୍ । ସେ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଷ୍ଟାମ୍ପ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ସତ୍ୟ ମେବ ଜୟତେ... ବର୍ତ୍ତମାନ ହେଉଛି ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ସମୟ । ତେବେ ବୁଝାଇବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଥିବା ଦରକାର । ସବୁ ସେଣ୍ଟରର ଯେଉଁମାନେ ମୁଖ୍ୟ, ସେମାନଙ୍କୁ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ନିଜର ଷ୍ଟାମ୍ପ ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତୀ ଶିବଜୟନ୍ତୀ । କେବଳ ଶିବଜୟନ୍ତୀ କହିଲେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ କାର୍ଯ୍ୟ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଅନେକ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଲେ କେତେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବ, ସେବାର ଆଶୀର୍ବାଦ ବହୁତ ମିଳିଥାଏ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସେବା କରିପାରିବ । ପ୍ରଜା ତ ତିଆରି ହେବେ ନା । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି କେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ସେବା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ରହୁଛି! ସେହିମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ସ୍ଥାନ ପାଇପାରିବେ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଯଦି କେତେବେଳେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା ତେବେ ସେହି ସମୟରେ ନିଜର କାନ ଧରିବା ଉଚିତ୍, ଦ୍□ିତୀୟ ଥର ଯେପରି ସେହି ଭୁଲ୍ ନ ହେଉ । କେବେହେଲେ ଦେହର ଅହଂକାରରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନରେ ପ୍ରବୀଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଦକ୍ଷ ହୋଇ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ପିତାବ୍ରତା ହୋଇ, ବଞ୍ଚି ଥାଉ-ଥାଉ ବଳି ଚଢିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍□ାହା ହେବାକୁ ପଡିବ । କାହା ସହିତ ମନ ଲଗାଇବାର ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବୁଦ୍ଧିହୀନ କାମ କରିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ**:-** ଜୁଦାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଚ୍ଛେଦକୁ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦେଉଥିବା ସ୍ନେହୀ ସ୍□ରୂପ ହୁଅ ।

ଯାହା ସ୍ନେହୀକୁ ପସନ୍ଦ ଅଟେ ତାହା ସ୍ନେହ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ ହେବା ଦରକାର - ଏହା ହିଁ ହେଉଛି

ସ୍ନେହର ସ୍□ରୂପ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, ଖାଇବା-ପିଇବା, ରହିବ ସବୁ କିଛି ସ୍ନେହୀଙ୍କର ଦିଲ୍ ପସନ୍ଦ ହେବା ଦରକାର ସେଥିପାଇଁ ଯାହା ବି ସଂକଳ୍ପ ବା କର୍ମ କରୁଛ, ପ୍ରଥମେ ବିଚାର କର ଯେ ଏହା ସ୍ନେହୀ ପିତାଙ୍କର ଦିଲ୍ ପସନ୍ଦ ଅଟେ ତ । ଯଦି ଏହିଭଳି ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହୀ ହୋଇଯିବ ତେବେ ନିରନ୍ତର ଯୋଗୀ, ସହଜଯୋଗୀ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ସ୍ନେହୀ ସ୍□ରୂପକୁ ସମାନ ସ୍□ରୂପରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ ତେବେ ଅମରଭବର ବରଦାନ ମିଳିଯିବ ଏବଂ ଜୁଦାଇକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଦାୟ ମିଳିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସ୍□ଭାବକୁ ସରଳ କର ଏବଂ ପୁରୁଷାର୍ଥ ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ସଂକଳ୍ପ ଦ୍□ାରା ସୂକ୍ଷ୍ମଶକ୍ତି ପ୍ରଦାନ କରିବାର ସେବା କର

(୩୦) ଯେପରି ବୀଜ ମଧ୍ୟରେ ସାରା ବୃକ୍ଷଟି ସମାହିତ ହୋଇ ରହିଥାଏ, ସେହିଭଳି ତୁମର ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ବୀଜରେ ସାରା ବୃକ୍ଷର ବିସ୍ତାର ସମାହିତ ହୋଇଯାଉ ତେବେ ଯାଇ ହଲ୍ଚଲ୍ ସମାପ୍ତ ହେବ । ଯେପରି ଆଜିକାଲି ଦୁନିଆରେ ରାଜନୀତିର ହଲଚଲ୍, ଜିନିଷ ପତ୍ରର ମୂଲ୍ୟରେ ହଲଚଲ୍, ମୁଦ୍ରାର ମୂଲ୍ୟରେ ହଲଚଲ୍, କର୍ମଭୋଗର ହଲଚଲ୍, ଧର୍ମରେ ହଲଚଲ୍.... ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି । ସେହି ହଲଚଲରୁ ନିଜକୁ ବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ମନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ଏକାଗ୍ର କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ସହିତ ସକାଶ ଦେବାର ସେବା କରିଚାଲ ।